

Timoteuksen kirje

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

Joulukuu 2014/Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan jumalanpalvelusseurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuvaa luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pida talsessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun hattuusi! (1.Tim 6:20)

Uusi (kirkko)vuosi, uudet kujeet?

past. Janne Koskela

Mutta sinä tahdot sisimpääni totuuden -- ilmoita siis minulle viisautesi! (Ps 51:6)

Uusi kirkkovuosi alkoi Suomessa kuohuvissa merkeissä, kun eduskunta lähetti perjantaina 28.11. valmisteluun kansalaisaloitteen sukupuolineutraalista avioliittolaista. Siinä, missä joillakin tahoilla huudettiin *Hoosiannaa* riemullisissa ja voitokkaissa tunnelmissa sateenkaarilippua heilutellen, useimmissa seurakunnissa huutoon sekoittui ahdistusta ja epätietoisuutta: *Herra auta, Herra armahda!* Mihin tämä maa on menossa, mihin meitä vietään, mitä meidän kristittyjen nyt pitäisi tehdä?

Vastaus on yksinkertainen. Meidän pitää edelleen rohkeasti opettaa kristillistä avioliitonäkemyksiä: yksi mies + yksi vaimo, elämänikäinen, julkinen liitto. Ja meidän pitää liittyä sellaiseen kirkollisuuteen, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaana – ilman ihmisoppeja ja näennäisen järkveä ajanmukaistuksia – ja kokonaisena ilman, että nykyihmiselle vaikeat kohdat vaietaan kuoliaaksi. Meidän pitää ymmärtää, että emme elä enää (emme ole pitkää aikaan eläneet) kristillisen, vaan jälkikristillisen, kulttuurin keskellä, josta on kiihtyvällä vauhdilla tulossa antikristillinen kulttuuri. Vaikka emme toivo emmekä odota vainoja, meidän on valmistauduttava siihen, että raamatullinen, oikeauskoinen kristillisuus on jäävä yhä enemmän väheksittyyn ja syrjittyyn marginaaliin.

Lastemme ja nuortemme on opittava ymmärtämään, että kristitty on erilainen, koska hän ojentuu ennen kaikkea muuta Jumalan sanan mukaan. Tämä voi merkitä sitä, ettei ole kaikkein suosituin, ja jää usein jopa ulkopuolelle, kun kaveriporukka toimii ja ajattelee luontevasti ajan hengen mukaisesti. Meidän on opittava ymmärtämään, että kokonaista kristillistä uskoa ja elämää ei opeteta enää kouluissa tai kerhoissa ja siksi, jos ei sitä opita kotona ja seurakunnassa, sitä ei opita missään. Oppikaamme siis yhdessä seurakunnassa, ja pitäkäämme huoli myös kotiemme hartauselämästä!

Tulkinnan kehällä

"Miksi te uskovaiset vastustatte homoseksuaalisia suhteita, mutta hyväksytte sokeat ja rannat seurakuntaan ja syötte kinkkua ja katkarapuja, vaikka Raamattu kielittää nämä jälkimmäisetkin?" Raamatuntulkintannehan on mielivaltaista! Ja kun kaikki kerran tulkitsevat, miksi teidän tulkintanne olisi ainut oikea?" Niin, mistä me

voimme tietää ja osaamme sanoa, mikä on totta ja oikeaa Raamatussa? Millä perusteella joitakin asioita edelleen meidän aikanamme pidetään syntinä ja toisia taas ei?

Kyse on todellakin Raamatun tulkinnasta. Mutta toisin kuin meidän aikamme tahtoi ajatella, mikä tahansa tulkinta ei ole yhtä oikea ja hyvä. On olemassa kristillistä raamatuntulkintaa, ja epäkristillistä. On olemassa huolellista ja järjestelmällistä tulkintaa ja huoletonta, mielivaltaista tulkintaa. Kristillinen tulkinta lähtee liikkeelle siitä, että pyhä Raamattu on kokonansa totta ja selkeä kokonaisuus, jonka erilaisten osien erityisluonne ja myös syntyhistoria on otettava perusteellisesti huomioon, kun pohditaan, miten tietty asia tai kohta on ymmärrettävä. Erityinen painoarvo on sellaisella lailla, jonka Uusi testamenttikin pitää voimassa ja vahvistaa. Näin Jeesus tekee esimerkiksi kymmenen käskyn laille ja rakkauden kaksoiskäskylle. Niin myös homoseksuaalisuuden harjoittaminen löytyy UT:n syntilistoista - mm ahneuden ja epäjumalanpalveluksen kanssa.

Useimmat Vanhan Testamentin ruokalajeihin, pukeutumiseen, hiusmalleihin ja uhreihin liittyvät lait annettiin Israelin kansalle joko Vanhan liiton jumalanpalvelusta varten tai siksi, että Israelin kansa ei sekoittuisi ympäröiviin pakanakansoihin ja niiden epäjumalanpalvelukseen. Jeesus, Jumalan Karitsa, täytti seremonialain viimeistä piirtoaan myöten kuolemallaan, ja avasi samalla tien Jumalan kansan yhteyteen uskovilleen kaikista kansoista. Siksi mitä tahansa niviäiskohtaa ei voi tempaista irti kontekstistaan ja asettaa sellaisenaan todisteeksi, että jos ette noudata tätä, miksi sitten noudatatte tuota toista.

Mitä taas tulee Vanhassa Testamentissa säädettyihin kuolemanrangaistuksiin, ne liittyvät Israelin kansan asemaan teokratiana, Jumalan johtamana (maallisenakin) kansana. Uuden liiton kansalle ei kuolemanrangaistusta ole säädetty, vaan sen sijaan synnintekijän nuhtelu, ehtoollisyhteydestä ja seurakunnasta erottaminen, "jotta hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä" (1. Kor 5:5), eli synnin todellisuus valkenisi, ja synnintekijä palaisi parannusentekijöiden itsessään mahdottomien, mutta Herran täydellisesti armahtamien joukkoon omilta teiltään.

Olkoon tänäkin kirkkovuonna ainut toivomme ristiinnaulittu Kristus, "joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus." (1. Kor 1:23-24)

Timoteuksen Luterilaisen Seurakunnan taloudessa ei ole tapahtunut kesän jälkeen suurempia muutoksia. Tämän hetken tulot tältä vuodelta ovat 38053 euroa, menojen ollessa

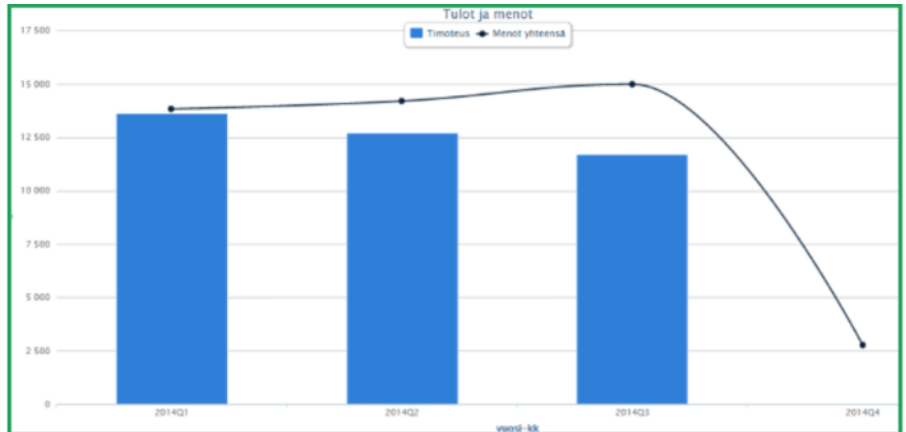
42793 €. Kuukausittain miinukselle on jääty keskimäärin n. 527 euroa.

Edelliseen vuoteen verrattuna tulot ovat pysyneet lähes samana, kun menot taas ovat olleet kasvussa: Loppuvuodesta olemme vastaanottaneet 100% pastorin palkasta, kun Pyhäkosken Simeonin seurakunnan paimenvastuu siirrettiin Kokkolan pastorillemme Jani-Matti Ylilehdolle. Kuluvana vuonna seurakunnan taloutta ovat "rasittamassa" ensimmäistä kertaa myös säätiö- ja hiippakuntamaksu, eli messukävijämäärään suhteutettu osuutemme työn yhteisistä kuluista.

Aina ennenkin nämä kulut ovat olleet olemassa, mutta nyt ne on kirjoitettu auki seurakuntien talousarvioihin, jotta kävisi ilmi se, mikä kristillisessä kirkossa on aina ollut, tai olisi pitänyt olla totta: Uskovat itse pitävät

huolen seurakuntansa ja kirkkonsa kuluista rukouksin ja uhrein, toisiaan palvellen ja omastaan antaen.

Allaolevasta kuvaajasta on nähtävissä vuoden kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen tulot vs. menot.

Vuoden loppuun kirittävää siis on ja apuun tarvitaan. Lähetyshiippakunnan ja Timoteuksen ensi vuoden budjettia ollaan nyt suunnittelemassa. Timoteuksen budjetti on isompi kuin tänä vuonna mutta isoja summia voidaan pilkkoa pienempiin suupaloihin. Jos 50 ihmistä antaisi joka viikko kolehtiin 5€ enemmän kuin nyt, Timoteuksen menot ja tulot olisivat saman tien tasapainossa. Se on vähemmän kuin euro päivässä. Pienistä puroista syntyy virta!

Näin adventin alkaessa rohkenen kehottaa pohtimaan mahdollisuutta antaa joululahja myös seurakunnalle.

Perheestä perheeseen – armon varassa

Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. (Ef. 2: 8, 9.)

Sairastettuaan vuosia äitini kuoli, kun olin neljävuotias. Elin lapsuuteni ja nuoruuteni kahdestaan isäni kanssa siihen asti, kunnes lähdin opiskelemaan Oulun yliopistoon suomen kieltä. Ikäeroa kiikkutuolissa istuvalla ylikonstaapelilla ja vaaleahiuksisella iloluonteisella pikkutytyllä oli yli viisikymmentä vuotta.

Kävin pyhäkoulua ja seurakunnan tyttökerhoa, ja minulle luettiin iltarukous ennen nukkumaanmenoa. Isäni kuunteli sunnuntaisin jumalanpalvelusta radiosta ja muisti monesti mainita siitä, miten Anna-Maria on kastettu, vaikkein minä asian merkitystä silloin ymmärtänytkään.

Lukioaikana aloin käydä Ramin raamattupiirissä ja yksikseni sunnuntaisin jumalanpalveluksessa kirkossakin ja koin erityisesti eräässä Pro Fide -yhtyeen konsertissa, että Jeesus on kuollut juuri minun puolestani ja hän on sovittanut nimenomaan minun syntini. Tätä asiaa en voinut enää mitenkään ohittaa. Pelastus kuuluu siis henkilökohtaisesti minulle. Hän tuli minun Vapahtajakseni. Hyppelin kahden kilometrin matkan Kajaanin seurakuntatalolta kotiin Palokankaan kerrostaloasuntoon.

Anna-Maria Rönkkö

Mieheni kanssa olemme perustaneet perheen, johon on syntynyt kaksi poikaa. Heistä toinen on jo lähtenyt Ouluun opiskelemaan, joten asumme nykyisin paritalossa Limingassa kolmesta kahden koiran ja yhden kissan kanssa. Itsessämme meissä ei ole kehumista, mutta toivomme ja kerskauksemme aihe onkin Jeesus Kristus.

Isäni hautajaisissa serkkuni sanoi: "Anna-Maria on tuollainen [uskova], koska mummo rukoili." Nimittäin 95-vuotiaana taivaaseen siirtynyt isoäitini uskollisesti muisti lapsenlapsiaan ja varmasti myös lapsenlapsenlapsiaan. Sukupolvesta sukupolveen meidän on hyvä kertoa jälkikasvulle Jumalan hyvistä toistista.

Kun minulla ei siis ainoana lapsena ole ollut sisarusia, olen iloinut siitä, että seurakuntaperheessä olen saanut yllin kyllin siskoja ja veljiä Kristuksessa. Olemme löytäneet hengellisen kodin Timoteuksen seurakunnasta, jonka raamatullinen opetus ja rakkaudellinen ilmapiiri ovat vetäneet meitä sunnuntaisin mukaansa.

Ratkaisevaa ei siis ole, mitä ihminen tahtoo ja ehtii, vaan se että Jumala armahtaa. (Room. 9:16.)

*“Hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hen-
gessä Isän tykö. Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muuka-
laisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan
perhettä.” (Ef 2)*

Me olemme Jumalan perhettä. Timoteuksen seurakunta on meidän perheemme, olemme toistemme veljiä ja sisaria. Onko tämä joku uusi vaatimus? Pitääkö minun olla tietynlainen, että minut hyväksytään osaksi perhettä? Koetko ehkä sittenkin itsesi yksinäiseksi ison joukon keskellä? Vai onko seurakunta sinulle kuin koti tai perhe, johon saat tulla levähtämään?

Kristillisen uskon ja seurakuntaperheen elämän perusta on Jeesuksen ylösnousemus. Paavali opettaa, että jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turhia ovat kristilliset saarnat ja turhaa on myös usko Kristukseen. Paavali sanoo suoraan, että jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, olemme säälittävimpiä kaikista ihmisistä. Olemmeko me siis maailman säälittävimpiä ihmisiä? Yritämmekö turhaan tsempata, että me ollaan yhtä suurta perhettä, vaikka Jeesuksen luut viruvat jossakin kuopassa?

Raamatun kuvaukset siitä, mitä tapahtui Jeesuksen kuoleman jälkeen, ovat sellaisia, ettei niitä ihminen ole sepittänyt vaan ne kertovat, mitä tapahtui. Naiset olivat ensimmäisiä Jeesuksen ylösnousemuksen todistajia, mikä oli ennenkuulumatonta Jeesuksen aikaan. Jeesuksen ristinkuolema oli masentava ja häpeällinen kokemus opetuslapsille. Evankeliumit kertovat suoraan, että opetuslapset yrittivät piilotella lukittujen ovien takana. Mutta ylösnoussut Jeesus tuli heidän luokseen - naulanjäljet käsissä ja jaloissa. Eivätkä opetuslapset häntä aina tunteneet. Jeesus ei kuitenkaan jättänyt heitä oman onnensa nojaan vaan avasi opetuslasten silmät ja opetti, mitä Vanha Testamentti ennusti tulevasta kärsivästä messiaasta ja miten nämä ennustukset ovat täyttyneet hänessä. Silloin opetuslapset tunsivat, miten heidän sydämensä hehkuivat innosta.

Jeesuksen ylösnousemus on avain Raamattuun, sekä Vanhaan että Uuteen Testamenttiin. Se on Jumalan sinetti sille, että koko Raamattu on Jumalan sanaa, joka on luotettava, kestää epäilymme, arvostelun ja tutkimuksen. Jeesuksen ylösnousemus vakuuttaa meille, että ristiinnaulittu Kristus ja Jumalan sana ovat avoin lähde kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan, joka löytyy, ei vain jostain ulkopuo-

lelta, vaan minusta ja sinusta joka päivä. Juuri sen vuoksi Pyhä Henki rohkaisee meitä Raamatun sanan kautta opettelemaan elämään seurakuntaperheeseen. Me emme pärjää, jaksaa elää yksinäisinä susina. Meidän täytyy yhä uudelleen saada kuulla omin korvin, että ristiinnaulittu Kristus otti meidän syntimme kantaakseen ja puhdistaa meidät.

Perhe-elämä seurakuntana ei ole helpoa tai ruusuilla tanssimista. Se on pääosin arkista työn tekemistä, kahvin keittämistä, saarnan valmistelua, lasten hoitamista, lattioiden siivoamista. Mutta perhe-elämään kuuluu toivottavasti myös juhlahetkiä, joita muistelemme mielellämme. Mitkä ovat olleet sinulle seurakuntamme juhlahetkiä? Itselleni on jäänyt mieleen Pääsiäisen alla rippi, jossa Janne-pastori julisti synninpäästön henkilökohdaisesti kunkin etunimeä käyttäen. Samoin taivaallinen Isä tuntee ja kutsuu meitä nimeltä. Joka kerta, kun joku on aloittanut keskustelun nimeni avulla, se on lämmitänyt mieltä. Miten me voisimme oppia tuntemaan sisaremmme ja veljemme nimeltä? Tämä on ainakin minulle iso haaste.

Emme voi valita omia vanhempiamme ja sisarusiamme. Samoin on meidän seurakuntaperheessä. Kristillinen seurakunta ei ole vain se pieni porukka, jonka kanssa olemme tekemisissä myös viikolla tai joiden kanssa on helppo jutella. Meidän sisaria ja veljiä ovat myös pienet lapset, jotka pitävät melua ja juoksentelevat käytävällä. Entä meidän seurakunnan yksinäiset, hiljaiset sisaret ja veljet? Miten oppisimme näkemään ja kuuntelemaan heitä?

Kotona talousasioista keskustellaan monesti. Eikä keskustelut aina ole helppoja. Toraa ja riitojakin niistä tulee, kun tulee isoja yllättäviä menoja. Mutta elävä Jumala on antanut meille järjen ja harkinnan sekä oman taloutemme että seurakuntamme talouden hoitoon. Paavali neuvoo laittamaan rahaa talteen seurakuntaa varten jokaisen viikon ensimmäisenä päivänä eli sunnuntaina. Se on ihan toimiva tapa. Meidän perheessä annamme tuen Timoteuksen seurakunnalle pankkitilin kautta, kun palkka tulee tilille.

Oletko tiennyt, että Timoteuksen luterilaisen seurakunnan jäseniksi on liittynyt noin 50 perhettä tai henkilöä? Sunnuntaisin messussa käy ihmisiä, pieniä ja suuria noin 80 – 120. Suurin osa meistä on liittynyt seurakunnan jäseneksi mutta osa ei. Syitä on varmaan monia. Ehkä osa meistä ei edes tie-

dä, että jäseneksi voi tai kannattaa liittyä. Jäsenet voivat osallistua seurakunnan vuosikokoukseen ja vaikuttaa seurakunnan asioihin tulemalla mukaan hoitamaan tehtäviä messussa ja tehtäviä hallituksessa. Seurakunta ei toimi ilman meitä. Esirukous seurakuntamme puolesta, raamatutupiirin järjestäminen, toiminen suntiona, kanttorina, pyhäkoulun opettajana, psalmikuorossa, kahvituksen järjestäjänä ja hallituksen jäsenenä ovat Jumalan palvelemista.

Seurakunnan jäsenyyden tärkein anti on hengellinen. Pastoriimme haluaa tuntea laumansa jäsenet. Hän kuntelee meitä ja rukoilee puolestamme, kun emme itse osaa. Myös henkilökohtainen rippi on Jumalan lahja meille.

Pastori voi Kristuksen nimessä ja valtuuttamana julistaa tunnolla olevat synnit anteeksi. Tätä kaikkea me tarvitsemme, koska emme pääse tässä ajassa irti vanhasta luonnostamme.

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan perhe-elämän tavoitteena on, että Jumalan armo Kristuksessa saisi yhä enemmän sijaa meidän jokaisen sydämessä ja Jumalan armo saisi levitä eteenpäin lapsille, lastenlapsille, ystäville, naapureille ja kaikille kansoille. Muuttamatta, syyttämättä Jeesus Kristus tulee meidän luoksemme. Tänään Karitsan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Se kantaa meidät läpi elämän ja läpi kuoleman.

Yhteystietoja

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä! gsm 050 3667747, email janne.koskela@luthersaatio.fi.

Pastorin puhelinpäivystysajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12.

Pastori Jyrki Anttinen, Pello: gsm 040 - 5838042, email jyrki.anttinen@luthersaatio.fi

Kuntele saarnoja, lue Pyhäkön Lamppu-lehteä ja katso opetusvideoita: www.lhpk.fi

Janne-papin hengellistä musiikkia löytyy YouTube-palvelusta hakusanalla Janne Koskela music

Tiliyhteys: FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 Keräyslupa 2020/2013/3630

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jumalan sanasta, josta voimme oppia tuntemaan Elävän Jumalan ja hänen hyvän tahtonsa.

Jumalan perheväen yhteydestä.

Lähetyshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Mahdollisuudesta kokoontua yhteen Kristuksen seurakuntana, Jumalan perheväkenä.

Runsaasta messuvieraiden ja pyhäkoululaisten määrästä kuluneena vuonna.

Alkaneesta nuorisotyöstä.

Pyydämme:

Siunausta alkaneeseen kirkkovuoteen, työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtaamisiin.

Viisautta ja johdatusta lähetyshiippakunnan seurakuntaverkoston rakennustyöhön.

Siunausta rippikoululaisille uskon pyhien salaisuuksien opiskeluun.

Siunausta Janne- ja Jyrki-pastorille ja heidän perheilleen sekä Ristopiispalle ja vaimollensa Marja-Liisalle. Viisautta sekä Jannen että Jyrkin opintoihin

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille lähetyskentillä.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainotuille ympäri maan piirin. Erityisesti muslimimaiden vainotuille kirkkoille.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukouksilijoita.

Armolahjojen täyteyttä seurakunnassa - Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä. Sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle. Sitä, että kirkon jäsenyyden jättäneet eivät jäisi tyhjän päälle, vaan löytäisivät elävän seurakuntayhteyden.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä.

Messu joka sunnuntai klo 10.30.

Jouluyön messu 24.12. klo 23

Jouluaamu 25.12. klo 10.30

Tuulimyllynkatu 18

Tervetuloa!

